

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Η Μίνα, έταράχτη με πολύ όταν έξυπνησε και είδε, ότι δέν βρ ί σ κ ε τ α ι στην κλινική. Της έξηγήσαμε όμως τί συνέβη και έσπεύσαμενά ζητήσ α μ ε ν πληροφορούσ για τό πλοίο, μέ τό όποιο άνεχώρησενό κόμησ.

Στό άρμόδιο γραφείο πού ρωτήσαμε σχετικώς μάς έδωσαν διαφωτιστικήσ πληροφορίασ. Πρόσ 5 ή 10 λεπτόν δέν είχεν άναχωρήσει παρά ένα μόνον πλοίον εκ του λιμένος.

Αυτό ευχαρίστησε τον Βάν ‘Ελισγγ και ήτο φυσικόν. ‘Αν είχαν άποπλευσει περισσότερα πλοία δέν θα έγνωρίζαμε σε ποίο επιβιβασθη ό

κόμησ και ποίο θα έπρεπε να καταδιώξωμε.
‘Ητο γνωστόν, έξ άλλου, ότι ό κόμησ δέν επιβιβασθη ως επιβάτης. ‘Εφορητόη, ασφαλιωσ, ως έμπορευμα μέσα στο κιβώτιό του. ‘Ετσι συνήθειε να ταξειδεύη πάντοτε για να ίνε ήσυχος και να έγκληματή χωρίς τό φόβο να τον συλλάβουν...
‘Ο ‘άρχισ έλοιπόν πλέον μία άγρία καταδίωξις επί της θαλάσσης μέχρις ότου πιάσουμε τον κόμητα, τη βοηθεία της Μίνας, την όποία θα ύπνωτίσαμεν και ή όποία θα μάς καθοδηγήσει.
‘Ο ύπάλληλος του γραφείου από τον όποιον έζητήσαμεν πληροφορίασ, έράνηκε πολύ πρόθυμος, όπως άναφερω, άλλωστε και παραπάνω.
‘Ο Βάν ‘Ελισγγ τον έρώτησε λεπτομερώσ περί τό όποπλευσαντος πλοίου, των επιβατών του, των λιμένων στους όποιους θα έπιανε.

‘Ημερολόγιον του Δόκτωρος Σούαρδ
(Συνέχεια)

Δέν έπρεπε να χάνουμε πλέον καιρό. Είχαμε συγκεντρώσει τάσ πληροφορίασ πού μάς έχραζόντο. ‘Ο κόμησ είχε φύγει πρό όλιγων λεπτόν και έπρεπε να τον καταδιώξωμε με κάθε θυσία.
‘Επληρώσαμε στην προκυμλία, ευρήκαμε ένα πλοίο έτοιμο ν’ άποπλευση προς την ίδια διεύθυνσι πού είχε πάρει και τό πλοίο με τον κόμητα και έμπήκαμε σ’ αυτό, αφού εκάμαμε με τον πλοίαρχο ιδιαίτερασ συμφωνίασ.
Τού ύποσχεθήκαμε να του πληρώσωμε τό διπλάσι, αλλά να μάς ύπακούσ η ότι θα του έλέγαμε. ‘Ο πλοίαρχος έφάνηκε πρόθυμος. Οι ναύτεσ έτραβήξαν την άγκυρα, έλυσαν τά σχοινιά με τά όποια ήταν δεμένο τό πλοιο και άπεπλευσαμε, μέσα στην νύχτα, μέσα στο σκοτάδι...
Είμαστε όλοι ασιπηλοί πλέον, ό καθένασ βυθισμένος στις σκέψει του.
Κατευθυνόμεθα προς τό άγνωστον. Πρόσ τον κίνδυνο !
Θά έπιάνωμε τον κόμητα ;
Θά κατορθώναμε να τον έξοντώσουμε ;
‘Ο Βάν ‘Ελισγγ ήταν βέβαιος πως ό κόμησ έφυγε γυρίζοντας στον πύργο του. Πери αυτού δέν ύπήρχε καμία άμφιβολία. ‘Αν τον έπροσθάναμε πριν φθάση εκεί θα είμεθα ευτυχισ. Θά κατορθώναμε να τον έξοντώσουμε εύκόλως...
‘Ενψ άν έφθανε στον πύργο τό πράγμα θα ήτο πολύ δυσκόλοτερο, γιατί θα είχεν εκεί συμπόμαχυσ τάσ αδελφάσ του.
— Τό πλοιο πού μεταφέρει τό κιβώτιο του κόμητος, είπεν ό καθηγητής, έχει φροτίο και άλλων έμπορευματον, ασφαλώς. Δέν είχε δυνατόν λοιπόν, παρά να πάσση σε διαφόρους λιμένασ και ν’ άρχειορήση στο ταξειδιό του. ‘Ετσι θα μπορούσαμε να τό πηλάβουμε...

Είς αυτά περιστρεφέτο ή συζητήσις μας, όταν εξαφνα μία μεγάλη λέμβος φάνηκε να έρχεται από τό αντίθετο μέρος, μέσα στο σκοτάδι.

Τραβούσε δλοίασ επάνω μας, πράγμα πούκαμε τον πλοίαρχο του πλοίου μας και τους ναύτασ ν’ άνησυχώσουν και ν’ άρχίσουν να φωνάζουν.

‘Από την βάρκα όμως δέν μάς έδιδετο καμία απάντησις. ‘Ο πλοίαρχος ταραγμένος έξ αίτιασ του περατατικού αυτού διάταξε τον υμινιέρη να στρέψη άριστερά. Πράγματι άλλαξαμε κατευθύνσι και ένομιζαμε πως άποφύγαμε την σύγκρουσι, όταν είδαμε με κατίπληξι και άνησυχία, ότι και ή βάρκα άλλαξε κατευθύνσι και έρχόταν πάλι καταπάνω μας.

Αυτό μάς έκαμε έξω φρενών. ‘Ο πλοίαρχος και τό πλήρωμα άρχισαν να φωνάζουν, αλλά καμία δέν τους έδιδετο απάντησις. ‘Εξαφνα τό μοραιο συνέβη. Τό πλοιο μας χτύπησε με δύναμι πάνω στην βάρκα !...

‘Η σύγκρουσις ήταν δυνατή τόσο πού εκυλιστήκαμε κάτω, χωρίς εύτυχώς να χτυπήσουμε...

Στό μεταξύ αυτό προετύσαμε να διακρίνουμε κάτι τό παράδοξο πού συνέβη.

‘Από την βάρκα ένας άνθρωπος πήδησε σε μία σχεδία πούταν δεμένη πίσω από αυτή, χωρίς να φαίνεται. ‘Ηταν, ασφαλώς, αυτόσ πού κυβερνούσε, αυτόσ πού έπροκάλεσε σκοπίμως την σύγκρουσι.

Στην σχεδία ύπήσαν άλλοι τρείσ με κουπία και μαχουά κοντάρια. Κατόρθωσαν μάλιστα ν’ απομακρυνθουν γρήγορα από τά μάτια μας και να χαθούν μέσα στο σκοτάδι.

Τόσο ό πλοίαρχος όσο και ήμείσ, είμαστε έμβρόντητοι.

Γιατί συνέβη αυτό ;

Τι συμφέρον είχαν οι άγνωστοί αυτοί άνθρωποι να προκαλέσουν την σύγκρουσι ;

‘Εξαφνα ένας πυροβολισμός άντήχησε και μάς διέκοψε τάσ σκέψει μας αυτάσ.

‘Ηταν ό τιμονιέρησ του πλοίου μας, ό όποιος έξω φρενών για ότι συνέβη, τραβήξε τό περιστροφο του και πυροβόλησε προς τό μέρος πού χάτηκε ή σχεδία...

‘Αυτοχρόνως τρείσ πυροβολισμοί άντήχησαν από τό μέρος αυτό και τρείσ σφαίρεισ σφύριξαν στ’ αυτά μάσ.

Οί άγνωστοί της σχεδίασ άντιπυροβόλωσαν !

Αυτό πλέον έκαμε τον πλοίαρχο να φρυάξη από όργη. ‘Από την σύγκρουσι τό πλοιο μας δέν είχε πάθει, εύτυχώς, τίποτε. Δ’έταξε συνεκώς τους ναύτασ να στρέψουν τό πλοιο προς τό μέρος των άγνώστων.

— Θά τους πιάσω και θα τους κρεμάσω από τό κατάστρι ! έμούργισε. Θά τους μάθω να μη παίζουν μαζί μου τόσο άσχημα παιχνίδια...

Τρείσ νέοι πυροβολισμοί έρριφθήσαν, χωρίς, εύτυχώς, να χτυπήθη κανείς από μάσ. Είχαμε κρυφτεί πίσω από ταισ πλευρείσ του πλοίου και παρακολούθημαμε μ’ άγωνία την πάλην αυτήν μέσα στο σκοτός, επάνω στα μαύρα νερά του Ταμεύσας...

‘Ο Βάν ‘Ελισγγ βρισκόταν κοντά μου και για μία στιγμή τον έσκούνησε στον άγκώνα και του ψιθύρισε :

— Να είνε περαταί τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ με τούς όποιουσ έχουμε να κάμωμε ;

‘Ο καθηγητής κούνησε τό κεφαλι του και ψιθύρισε :

— Μακάρι ν’ είνε έτσι.

— Τι ύποψιάζετεσ ; του είπε...

— ‘Υποψιάζομαι πολλά πού δέν έγγονται αυτή την στιγμή.

Πάντασ φρόντισε να καταβάσση στο θάλαμο της την κ. ‘Αρχερ. Δέν πρέπει να βρισκεται έδώ πάνω.

— Την εκάτερας μετά την σύγκρουσι ό ‘Ιωνάθαν. ‘Αλλά τι νομίζετε πως συμβαίνει ;

— Νομίζω πως έχουμε να κάμουμε με άθλιουσ, με κακούργουσ, πληρωμένουσ από τον κόμητα.

— Τό πιστεύετε σοβαρώσ ;

— Αημονάσ ότι τον είδε ή κ. Μίνα, όταν την ύπνωτίσαμε, να συνεννοεταί με ύπόπτουσ μέσα σε μία τρώγλη ;

— Έχετε δίκιο.

— Φυσικά έχω δίκιο. Φρόντισε όμως να μην τό πησ σε κανένα αυτό πού γνωρίζουσε, αυτό πού ύποψιάζεμεθα, μάλλον, ήμείσ οι δύο. Πρόκειται, ασφαλώς, περί μάσ περιπετείασ (πό την όποιαν θα βγοῦμε νικηταί...)

(‘Ακολουθεί)

Χαράσ Εδαγγέλια ! . . . Κατόντι έπιμόνον ενεργειών μας μεσοφ των διεθνών βιβλιοπωλείων ‘Ελευθερουδάκη και Κάουφμαν, έλάβαμε από τό Λονδίνο τέσσαρα περιόφημα έργα του Μπράμ Στούκερ, του συγγραφέου του «Καπετάν Βρυκόλακασ». Τά «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ», την «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ», τον «ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΡΜΕΝΟΝ», και τό «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΑΣ», ‘Θά δημοσιευθουν στην σειρά μόλις τελωώσι ό «Καπετάν Βρυκόλακασ». ‘Ετοιμασθήτε λοιπόν να τό απολαύσετε ! . . .